

GRAVITÁCIÓ

□□□□□□□□□□□□□□□□ Teremtmény- parafrázis Reményik Sándor nyomán

Ma ismét elestem Uram,

megtörtént, hogy megint meginogtam.

Jelenléted kapujában ismét

hiába vártam bebocsátásra, nem

nyújtottad kezed, elengedtél a mélybe.

Elestem, s az aszfalt kopott kőkockáján

arcomba mosódtak a betűk,

már nem tudtam elolvasni az üzenetet,

csak a slogant őrizte meg az emlékezet:

Ma nekem, holnap neked.

Pedig tudom, *én formállak téged,*

mégis engem nevezel alteregódnak,

s csendesen mögém bújva

ujaddal megsimítod sebem, s

megülsz rajtam, mint a novemberi

szél a fonnyadt leveleken.

Teremtő és teremtmény között

hiába húzod ki a kötelet,

hiába teríted alám bölcsességed

hálóját, többé már nem akarom

eljátszani a hattyú halálát, ha csak

egyensúlyvesztéssel nyerhetem

el méltó helyemet.

Uram, *békén hagylak imámmal,*

pedig tudom, szükséged van rá,

hisz nem tudsz élni a hatalommal,

nem tudsz megfelelni magadnak.

nem mersz magadra maradni

nélkülem, félsz, hogy a semmiben

végleg szabadjára engedsz, s akkor

téged követel magának a félelem.

Uram, nem tudom, Te honnan jöttél,

de lesz még találkozásom veled.

Tudom, felismerlek majd én, az esendő.

a senkiföldjén megosztod velem otthonod,

s átöleljük egymást a megtermékenyítő

üresség rejtekében.

HATÁRSÉRTŐ

Nem ismerem fel a földet,

nem én véstem a sziklába a

határvonalat jelölő fénycöveket.

Úgy érzem, nincs már semmim,

az azúrba oldott zöld lassan

feketébe mártja az utat, az átfestett

ég szövetéről leáztak az ikonok,

Valaki egy feltörhetetlen koporsóba zárta

az ígéret földjét kirajzoló térképeket.

Sosem volt helyem keresem, még

ha belepusztulok is a bizonytalanság

sötétjébe. Várom Uram, hogy

eljöjjön a Te országod, várom, hogy

leoldjad rólam a láncot,

amit kérésemre kötöttél rám.

Levágott lábbal és kivájt szemmel

követem lángoló árnyad.

Kérlek, legyen meg az én akaratom,

vedd vissza tőlem ajándékom: a halált.